

Tùy bút
Chủ đề: Tiếc Thương
Tác giả: Nguyệt Hằng

NHỮNG CÁNH DÙ KHÔNG VỀ ĐIỂM HẸN

29/11/1971

*“Túy ngoạ sa trường quân mạc tiếu,
Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi...”*

*Kính tặng các anh Chiến Sĩ Tiểu Đoàn 7 Nhảy Dù,
để hoài niệm đến những Cánh Dù không về đến điểm hẹn.*

Anh bảo tôi viết lại những kỷ niệm về Tiểu Đoàn 7 Nhảy Dù, về Dương Thuyết Phong, về “Cuối cùng cho một tình yêu”... Anh Phi thân mến, những năm tháng bình yên nơi xứ người đâu phải ngắn ngủi, đã mấy mươi năm rồi phải không Anh, chiến tranh đã chấm dứt từ lâu, nhưng mặt trận miền Tây nơi tôi vẫn không... yên tĩnh nổi.

Thỉnh thoảng tôi vẫn nằm mơ...

Lòng tôi thương nhớ quặn đau khi nghĩ linh hồn Phong còn vất vưởng nơi chiến trường Campuchia xa lạ ấy, người ta nói rằng người chết ở đâu, linh hồn sẽ lẩn quẩn ở mãi nơi đó, như luyện tiếc, như cầu mong cái hình hài ấy thức dậy chuyên chở cho mình về lại kiếp người, để gặp mặt vợ con, thân nhân, bạn bè.

Chiến tranh đi nhanh và khốc liệt quá, nhiều khi mình không kịp nhận thức được cả tuổi xuân của tụi mình. Tôi nhìn ảnh Tuấn Phi ngày đó trẻ quá, anh Phong chết khi tuổi đời chắc cũng độ bằng anh đạo ấy, cũng cấp bậc thiếu úy, Phong học Trung học Võ Trường Toản Sài Gòn, trường sát ngay bên cạnh Trung Vương. Rồi học năm thứ nhất ban Khoa Học, thi rớt, động viên vào Thủ Đức năm 1968.

Về binh chủng Nhảy Dù, đi hành quân liên miên, thường vắng nhà đến nổi, sau khi anh ấy chết, gia đình anh em xót thương nhưng không cảm thấy trống vắng. Đó là sự thiệt thòi của những người lính ngoài mặt trận, họ vắng mặt nơi mái ấm gia đình quá nhiều, quá lâu, nên người thân cũng quen dần đi. Đâu đó trong tâm tưởng vẫn còn lẫn lộn tương chừng như các anh đang đi hành quân xa chưa về!!!

Anh Phi ơi, Phong chết tôi không được thấy mặt, nên tôi sống trong hoài nghi đau khổ chập chờn, tôi hy vọng một tối nào đó có tiếng chuông reo cửa của Anh về, tôi hy vọng Anh lạc trong rừng như chuyện kể của những người lính tìm đường về đơn vị sau chiến trận Hạ Lào, sau khi đơn vị đã báo tin chết không tìm thấy xác.

Tôi hy vọng ác đức và ích kỷ là xác ấy không phải là Anh Phong mà là của một người nào đó. Tôi chờ đợi mãi, ngày tháng nguội dần, chợt bùng lên như ngùn lửa mong manh sau hiệp định ngưng bắn 1973, trao trả tù binh đôi bên, tôi mua báo đọc hàng ngày với một hy vọng nhiệm màu có tên Dương Thuyết Phong trong danh sách trao trả tù binh, ngày qua ngày, tháng qua tháng tiếp nối, và bảng danh sách cứ ngắn dần rồi chấm dứt trong vô vọng.

Nỗi trông đợi không tưởng ấy như tôi tự đánh lừa chính tôi. Phong ơi, dù bạn bè và gia đình Phong xác nhận đúng là Anh đã chết, nhưng em vẫn chờ đợi, mỗi một mùi hương, một bài hát là một kỷ niệm nhớ thương.

Anh hiền lắm, tụi mình chẳng mấy khi giận nhau, có đôi khi cãi nhau vu vơ, rồi em lại nghĩ... ngày phép chẳng có là bao, giận hờn làm chi, giận nhau rồi kể ở nhà cũng hồi hận, người ra đi cũng chùn bước hoang mang, Hùng Phi cứ nói giỡn với em, "... Anh trở về viên đạn đồng đen, Em sang sông cho làm kỷ niệm...", em có làm gì cho nó giận không, mà Anh cứ thấy nó hát hoài câu ấy nghe rét quá!

Bạn bè trong Tiểu Đoàn 7 Nhảy Dù, cấp Th/úy, Tr/úy đều biết chuyện. Có lần, gần ngày thi Tú tài 2, em cúp cua nhiều quá, nên bài vở ứ đọng, dịp đó Tiểu Đoàn về Sài Gòn đóng quân ở Tao Đàn, em phải nhờ Anh giúp. Chiều hôm sau, em đến tìm Phong, chú lính cười cười, "Thiếu úy mới chép bài cho cô xong rồi, chắc ổng đi uống cafe bên quán, cô ngồi đợi một chút."

Sau khi anh chết, mỗi lần nhìn lại những trang vở với bút tích của Anh, em không thể nào cầm được nước mắt, nước mắt nhạt nhòa rơi xuống trang giấy, trong bóng đêm em ngậm ngùi mong hư ảnh Anh về, chiếc áo anh mặc cuối cùng em còn giữ, mùi hương vẫn còn đây, nhưng hình hài đã vùi lấp nơi miền gió cát thê lương.

Em không hiểu là Anh có biết mình bị thương, hay cái chết đến quá bén ngọt đến nỗi Anh chưa kịp nhận thức ra, thì đã vội từ giã cõi đời. Em mong một lần nào cho em được gặp Anh để hỏi: Anh chết thật rồi sao? Em không tin là Anh đã xa em... thật xa như vậy!!!

Em đi học, những giờ học trở thành buồn tênh vô nghĩa, em không còn nổi náo nức nhìn đồng hồ mong cho sớm hết giờ, em tủi thân khi trên đường nhìn thấy áo hoa nón đỏ đầu đó ở phố phường... Em có gặp Chuẩn úy Đàm đứng băng khuâng nơi đường phố Lê Lợi, một cánh tay băng vải trắng quàng vai, khuôn mặt ngỡ ngàng của người lính trẻ về thành phố sau cuộc thử lửa Mùa Hè 1972 quá kinh hoàng...

Sài Gòn sống vội, sống cuồng, nhưc nhôi với tin chiến trận hàng ngày đưa về hậu phương... “Hỡi người chiến sĩ đã để lại chiếc nón sắt bên bờ lau sậy này”... Không!!! Anh Phong là người tình bằng xương bằng thịt của em, không phải là ảo ảnh của một người tình không chân dung!!! Em không nghĩ là em đã mất Anh trên cõi đời này.

Em trông đợi Anh về hàng đêm, em nghe đâu đây tiếng đàn của Anh nơi chỗ đóng quân vườn Tao Đàn, em nghe mơ hồ bên tai lời Anh hát:

*“Người ơi, chiều nào có thu về
cho tôi nhặt lá thu rơi.
Tình có ghi lên đôi môi,
Sầu có phai nhòa cuộc đời...”*

Và em vĩnh viễn thương tiếc...

*“Những đêm dài hồn vẫn mơ hoài một giấc ai mơ.
Dù đã quên lời hẹn hò...
Thời hoàng kim xa quá chìm trong phiêu pha.
Chờ đến bao giờ tái sinh cho Người...”*

Vâng, em chờ, chờ đến bao giờ tái sinh lại cho em một tuổi thanh xuân không ngót lệ trần vì cuộc chia tay nghiệt ngã của hai đứa mình.

Anh Tuấn Phi thân mến, những kỷ niệm bao năm ấp ủ, sầu không nguôi, tình không quên, tóc xanh đã phai màu với thời gian, nước mắt vẫn không ngừng rơi khi nhắc đến chuyện của đồng đội Anh, một người trai đã làm tròn bổn phận với núi sông, nhưng lại lỗi hẹn với người tình.

Tôi đã đi hết hai phần ba của đoạn đường trần, tôi vẫn còn hoài nghi thắc mắc, có phải chết là hết không? Sao Anh Phong không một lần hiện về trong mơ với hình hài tan vỡ vì mảnh đạn hận thù, để chứng minh với tôi thật sự là Anh đã chết, để tôi yên tâm sống cho hết những ngày cuối đời khôngg ray rứt, và chờ gặp lại nhau, nối lại dòng đời của tuổi hai mươi.

Em tiếp tục đi học trường tư, làm thư ký cho Ngân Hàng Đông Phương và thi đậu Tú tài 2. Và em lấy chồng không cưới hỏi với một chàng Thiếu úy Nhảy Dù, sống hùng, sống mạnh... mà không có sống lâu! Chàng tên là Dương Thuyết Phong, gia đình là dân Công Giáo, đạo gốc, gia đình có người làm linh mục, nên họ quan niệm rất cổ nệ và gia giáo. Ra trường Thủ Đức, Anh Phong chọn ngay binh chủng Nhảy Dù rồi Tiểu Đoàn 7, để xa nhà và được sống theo ý mình.

Tụi em vừa gặp lại nhau (vì Phong là bạn của anh ruột em, cùng ở xóm cũ) rồi lấy nhau chỉ có 11 tháng, Và Phong tử trận ngày 29 tháng 11 năm 1971 tại chiến trường Campuchia khi tuổi đời vừa được 24, trong khi em một người – nửa đàn bà nửa nữ sinh – mới vừa 19.

Em không được đến nhà nhìn mặt Phong lần cuối, Em nhờ Mỹ và Tuệ Tâm, là hai chứng nhân của cuộc đời em, mang hộ em vòng hoa đến viếng tang chỉ vòn vẹn hai chữ Thương Tiếc trên băng vải tím buồn.

Em nhớ lá thư cuối cùng Phong viết về cho em, thầy bói nói là Anh không có số xuất ngoại. Vậy là sai rồi! Anh vẫn xuất ngoại; không những vậy mà còn mang theo cả em, đó là tấm ảnh của em lúc nào anh cũng để nơi túi áo ngực... Đâu thể ngờ rằng Anh đã đi vĩnh viễn không về nữa.

Kỷ vật cho em là một tấm thẻ bài và hai tấm ảnh của em, loang thẫm máu của Anh vào mặt sau tấm ảnh, mặc dù bạn của anh là Trung úy Võ Hùng Phi đã cố gắng phơi khô nhưng vẫn không hết mùi tanh của máu.

Và ngày đưa anh Phong đi về lòng đất, em đi lặng lẽ như bao người khác, bạn bè Anh, những người lính mà em cùng sống trong trại gia binh nơi Tam Hiệp, họ không có mặt ở đó, vì họ còn đang miệt mài hành quân nơi sinh lầy đất ruộng của xứ Campuchia xa lạ, chỉ có hai người bạn thuở còn đi học của Phong là biết chuyện của em và Phong.

Đám tang xong, mọi người đi về hết. Em một mình đứng lại ngẩn ngơ với cây thánh giá gỗ chơ vơ: Như vậy là Anh chết thật rồi sao Phong? Tại sao anh chết? Em và anh, chẳng ai dám nghĩ có ngày hai đứa mình phải xa nhau oan nghiệt như thế này!

Vậy mà hôm nay anh lại là kẻ đào nhiệm vĩnh viễn, khi cuộc hành trình của em và Anh mới chỉ ở bước khởi đầu? Tại sao mảnh áo dài trang của người nữ sinh bỗng chốc lại trở thành màu áo tang bay phát phới nơi đồi trọc với hàng hàng lớp lớp tuổi trẻ trong khoảnh khắc bỗng ngưng đời?

Lá Cờ Vàng Ba Sọc Đỏ phủ quan tài Anh giờ che nắng cho khối đất vô tri áp ủ hình hài của chàng trai hiền lành không ngoan đạo. Anh nằm đó, bên cạnh người lính truyền tin của anh cùng chết với anh bởi quả đạn pháo kích, anh nằm xuống nước ruộng bùn của xứ Campuchia phủ ngập người anh, Trung úy Phi chạy đến xúc Anh lên: miệng nó còn cười như đang nói chuyện với ai.

Tối hôm qua nơi chỗ dừng quân, nằm toong teng trên võng, tôi còn hỏi nó “Mày có thấy lạnh căng không Phong?” Bàn tay vỗ lên ngực áo, nó trả lời “Tao có bé Hằng đây, đâu có thấy lạnh lẽo gì!”

Anh chết như đi vào giấc ngủ của trẻ nằm nôi. Anh giờ đã yên phận Anh, còn em thì sao? Người ở lại biết làm gì cho qua những buổi sáng chờ thư từ mặt trận... 11 tháng làm người yêu lính em chẳng có được mấy ngày vui, dăm bảy buổi cine chạy trốn giả tạo vào Đất Trời Phương Tây bình yên và tự do trong phim xứ người, một vài lần đi nghe nhạc “Trả lại em yêu con đường học trò...” với nhiều luyến tiếc, những quán cà phê thịnh hành với lời nhạc “Anh trở về dang dở đời em, Ta nhìn nhau ánh mắt không quen...”

Không! Ta đã không còn được nhìn nhau nữa! Số phận đã chia em và Anh mỗi người một nơi, người đi về với lòng đất vô thức, kẻ ở lại với quay quắt nhớ thương từng kỷ niệm của tháng ngày đã qua.

Em không còn nước mắt để khóc cho anh, em không còn nước mắt để khóc cho em, một người con gái nhẹ dạ của thời chiến tranh: “*Túy ngoạ sa trường quân mạc tiểu, Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi...*” Xưa nay chiến trận có mấy ai về Phong ơi. Đứng bên cạnh mộ Anh, em không được vật vã khóc như những người vợ tử sĩ khác, em không được khóc ngã quy với thân nhân diu đỡ hai bên.

Em một mình can đảm khóc ngậm ngùi cho sự chia tay quá ngắn ngủi của tụi mình, em ngược mặt nhìn trời dẫu lệ với mọi người, em oán ai bây giờ! Trời cao rất cao, trời xanh rất xanh, nơi khoảng trời trong xanh ấy có thấy chẳng một cánh dù bay mãi không về điểm hẹn Delta, bỏ lại nơi đây cuộc tình dang dở của mình em, những tưởng được làm lại cuộc đời, chỉ xin một cuộc đời tầm thường của người vợ lính như bao người khác mà trời chẳng chịu thuận cho.

Liên tiếp 3 năm, để làm tròn một lời hứa, thứ bảy hàng tuần, em một mình đem hoa lên Nghĩa Trang Quân Đội, em thắp một tuần hương, em nhỏ cỏ dại quanh mộ. Đôi khi em chập chùng với ý nghĩ mình đến đây để làm gì, em tiếc thương anh, điều ấy không hề phủ nhận, hay em tội nghiệp em còn lại bơ vơ những ngày tháng chẳng biết làm gì, hay là em “kên” đòi thách thức với gia đình anh đã không chấp nhận em, nên giờ em làm cho nư giận để chứng minh tình yêu của em?

Có khi em lên thăm mộ, gặp lúc gia đình Phong cũng lên thăm, em phải tránh mặt ngôi xa xa ngôi nhờ nơi ngôi mộ khác, người sống còn có thể đứng trú mưa nhờ nhà người lạ, đến thăm kẻ chết rồi có còn gì đâu, nhưng em vẫn phải tìm chỗ tránh mặt nơi ngôi mộ một người không quen...

Những ngôi mộ mới vẫn tiếp nối nhau không phân biệt quan hay lính, những lá cờ Vị Quốc Vong Thân rồi cũng dãi dầu với nắng mưa ngày tháng, và em... vẫn một mình làm lũi đi cho hết đoạn đường trần.

(Sài Gòn trong tôi – Nguyệt Hằng)

*Nguồn: Internet eMail by **MD Trần Lý** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Hai, November 29, 2021
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*